

לוֹנָה פֶּאָרְק מֵאֵת עֵדִינָה חִימִיס

בכל פעם שעולה רעיון לעשות יום כיף בלונה פארק, ליאור מעדיף ללכת לים או לשחק באולינג. פעם אחת הוא העדיף להישאר בבית כל אחר הצהריים, רק כדי לא להצטרף לילדים ולילדות מהכיתה ולעלות על מתקנים המסתובבים גבוה בשמיים.

"המתקנים האלה משתוללים בתוך העננים..." אמר ליאור בהפסקה והוסיף, "אני שונא את הלונה פארק בגלל ההמולה והצפיפות, ואין לי סבלנות לחכות בתור אחרי המון ילדים..."

צעקתי: "אולי פשוט תודה שיש לך פחד גבהים!" חיש מהר נעשה הפרצוף של ליאור אדום כמו עגבנייה, והעיניים שלו הבריקו מדמעות. "מה אתה שואג כמו אריה?" הוא אמר ונמלט מהכיתה אל הברזייה לשטוף פנים. נשארתי עם כל החברים. הם הסתכלו עליי במבט תמוה, ואביגיל שאלה: "מדוע סיפרת לכולם על הפחד שלו? הרי זה החשש הפרטי שלו!"

היה לי קשה להסביר שאני דווקא מחבב את ליאור, ושאם הוא לא יצטרף אלינו, גם אני לא אגיע. גם אני מעדיף לא לעלות על המתקנים, כי הם עושים לי בחילה. לכן אני משוטט בין כל האנשים. אבל מפחיד להסתובב לבד, בלי חבר שיעביר איתי את הזמן בשיחות או באכילת ארטיק או גלידה. הייתי רוצה שליאור יסתובב איתי, ונספור יחד אבות שלובשים חולצה צהובה, ונרגיע ילדים שבוכים אחרי שטיפסו על מתקן מבהיל במיוחד, ואולי נעלה על קרוסלת הברבורים.

אומנם ליאור הוא לא החבר הכי טוב שלי, אבל הייתי רוצה שהוא יהיה מספיק קרוב, כדי שאוכל לגלות לו את האמת, שגם אני פוחד, שאינני

אוהב להישאר לבדי כשכולם נִהְנִים על הַמְתַקְנִים. למוחרת,
כשפגשתי את ליאור בהפסקה, הוא ניסה לְהִתְחַמֵּק ממני. אבל אני
הִתְעַקְשִׁיתִי: "אתה רוצה להיפגש איתי אחר הצהריים בפארק
הרגיל, ולא בלונה פארק?"

הוא הביט בי בְּחִשְׁדָּנוּת. לכן הִצַעְתִּי שְׁנַעִיף יחד עפיפונים גבוה
לשמייים, עד שהם יִסְתַּחֲרְרוּ ויקבלו בְּחִילָה כְּפִלִיִּים. שְׁנִינוּ הַתְּגַלְגְּלוֹנוֹ
מִצְחֹק. ליאור הִסְכִּים בְּשִׂמְחָה ושאל: "אתה חושב שלעפיפונים יש
פחד גבהים?" ואני עִנִּיתִי שֶׁעִפִּיפֹנִים כִּנְרָאָה אִינָם פּוֹחֲדִים מְּגֹבָה,
אבל הם בְּוֹדָאֵי חוֹשְׁשִׁים מִמְשֶׁהוּ, כִּי לְכָל אֶחָד יֵשׁ חֹשֶׁשׁ קֶטָן מִשְׁלוֹ.